

[Carl F. Madsen.]

gaaet hinsides, de har ikke kunnet taale at sidde paa Skomagerstolen fra om Morgenens, naar Stæren begyndte at fløjte, og til om Aftenen, naar man ikke mere kunde se en Flue paa Væggen. At man ikke tager Skade af en saadan Arbejdstid, kan det ærede Medlem ikke mene. Jeg forstaaer ikke, hvorfor denne Bemærkning egentlig skulde fremføres her i Dag. Der skal nu en særlig Konstitution til at holde til en saa lang Arbejdstid, som jeg har haft, og som jeg kan forstaa det ærede Medlem ogsaa har haft. Men vi kan lade det Spørgsmaal ligge, det har ingen Interesse i denne Sammenhæng.

Det ærede Medlem henviste til, at jeg havde sagt, at hvis det foreliggende Forslag blev vedtaget, vilde det skabe Ro og Fred ude omkring. Det er nu ikke netop saadan, jeg har sagt; ifølge mit Manuskript har jeg udtalt: Det er min Tro, at baade Arbejdsgiverne og de Forældre, der skal have deres Børn i Lære, er bedst tjent med, at det faar en Ende med disse endeløse Forhandlinger om Lærlingeloven, og at Tinget nu søger tilvejebragt et fornuftigt og godt Resultat af Forhandlingerne. Det er ikke det samme, som det ærede Medlem lagde mig i Munden. Jeg har sagt: Lad os forhandle, lad os se, om vi ikke kan blive færdige med disse endeløse Forhandlinger og søge, om vi kan finde hinanden, saa at vi kan komme tilbage til Tinget med et Forslag, der maaske kan bringe denne Sag ud af Verden.

Lange: Jeg skal ikke komme ind paa de, som jeg synes, noget uligevægtige Udtalelser, den højtærede Socialminister fremsatte over for mig og mit Parti; de var vist kun et Udtryk for, at den højtærede Minister maaler med en anden Aen, naar han maaler sine Modstandere, end naar han maaler sig selv. Den højtærede Socialminister citerede en Udtalelse af mig, men man maa jo være klar over, at denne Udtalelse ikke blev fremsat i Fjor; den blev fremsat paa et tidligere Tidspunkt, da man endnu ikke var begyndt at forhandle, da man endnu ikke havde hørt den ærede Socialministers Udtalelser, og da der overhovedet intet Uvalgsmøde havde været afholdt.

Jeg kan ikke dele den højtærede Ministers Opfattelse: at der er en saa uhyre stor Forskel mellem Forslag, der fremsættes af en Regering, og Forslag, der fremsættes af et Parti. Den højtærede Minister understreger saa stærkt, at det er Landets lovlige Regering; men et Rigsdagsparti er lige saa lovligt som Regeringen, og hvis man kan

kræve, at Oppositionspartier Aar efter Aar skal behandle Lovforslag, der fremsættes af Regeringen, skønt alle kan se, at disse Lovforslag ikke kan gennemføres, og skønt Regeringen ingen Imødekommenhed har vist, saa kan man med lige saa stor Ret kræve, at naar et Rigsdagsparti fremsætter Forslag og der nedsættes et Udvalg, skal dette Udvalg indkaldes til Møder. At Regeringen skulde have en større Ret til at kræve Behandling af Lovforslag, som ikke kan gennemføres, end et Rigsdagsparti har, kan jeg paa ingen Maade erkende.

Socialministeren (Steincke): Jeg beklager over for den højtærede Formand, at jeg har brugt Udtrykket „Fraser“; men jeg vidste virkelig ikke, at det var uparlamentarisk, og jeg beklager, at det er uparlamentarisk, da det vil indskrænke Mulighederne for ens Kritik i meget følelig Grad.

Det ærede 10de Medlem for 5te Kreds (Johannes Jensen) er det altid en Fornøjelse at diskutere med: han er ikke alene en blændende Taler og en klar Tænker, men han er ogsaa en Filosof, ja, endog en Fantast. Naar han nu i sidste Omgang optræder med en helt ny statsretlig Teori, er det ikke, fordi det ærede Medlem med sin klare Tænkeevne ikke ved, at den ikke er rigtig, men fordi han tror, at vi andre, der formentlig ikke er saa klare Tænkere som han, skulde gaa paa den — men saa dum er jeg nu heller ikke. Det ærede Medlem sammenligner det Forhold, at et Landstingsudvalg overhovedet ikke bestiller noget, med det Forhold, at en Regering ikke hvert Aar fremsætter et Revisionsforslag, og siger saa, at det parlamentariske Ansvar for Regeringen ved ikke at fremsætte Lærlingeloven i 1928—29, tror jeg det var — det var for øvrigt Venstre, der havde Regeringen dengang —, og i 1930—31 er lige saa stort som Landstingsudvalgets Ansvar ved ikke at bestille noget. Det er en helt ny statsretlig Teori. Der staar i § 26, 2det Stykke, i Lærlingeloven af 1921: „Forslag til Revision af Loven bliver at forelægge senest for den i Aaret 1924 sammentrædende ordentlige Rigsdag.“ Dette læser det ærede Medlem saaledes, at saa længe man ikke har faaet en ny Lov vedtaget, skal enhver kommende Regering — maaske indtil 2024? — fremsætte et Lærlingelovforslag. Det er en statsretlig Teori, som desværre ikke læres paa Universitetet. (Johannes Jensen: Det er sørgeligt). Jeg tror dog, med al Respekt for det ærede Medlem, at han passer bedre her end paa Universitetets Lærestol i Jura. Nej, naar en Regering har opfyldt det Paabud, der